Mig segle de Girona per Girona

El govern civil franquista va entregar les claus a les famílies el 8 de desembre de 1966, després de dos anys d´obres

Una imatge del barri

El 8 de desembre de 1966, el Govern Civil de Girona entregava les claus del pisos del Grup Girona per Girona (en aquell moment, «Gerona para Gerona»), destinats a famílies amb pocs recursos que fins llavors vivien en pisos de mala mort o en els «albergues provisionales» de Fontajau. Es tractava de 123 habitatges que havien estat finançats, en bona part, per les aportacions dels gironins a través d'una campanya solidària impulsada pel Govern Civil franquista, que «animava» -siusplau o per força- els ciutadans a posar el seu granet de sorra per construir habitatge als més desfavorits. Cinquanta anys més tard, aquells habitatges segueixen dempeus, i al contrari del que ha passat en altres promocions de protecció oficial, no presenten una degradació evident. Al contrari, el grup Girona per Girona ha estat una peça clau per a l'articulació del barri de Montilivi i la seva vida associativa.

La inauguració oficial del grup es va fer a la una del migdia a la plaça principal, situada enmig dels quatre blocs, que comptaven amb locals comercials i fins i tot una guarderia. Les obres havien començat dos anys abans, l'estiu de 1964, i havien estat promogudes per la Comissió de la Campanya de Nadal (que recaptava fons per als més humils) i el Patronat Provincial de la Vivenda, sota l'auspici del Govern Civil comandat llavors per Víctor Hellín Sol.

Entre les famílies que hi van anar a viure hi havia la de Vicente Fernández amb els seus pares. Fins aquell moment, havien compartit un pis amb tres famílies més a l'antic «barri xino», de manera que quan els va sortir l'oportunitat de tenir un pis a Girona per Girona, no ho van dubtar . Fernández recorda que per a ell va ser «un canvi total», ja que llavors el paisatge de Montilivi estava format sobretot per horts i conreus. «Va ser com anar-nos-en a viure a la muntanya», indica.

I és que la construcció dels blocs va comportar un autèntic canvi en el paisatge de Montilivi, que en aquell moment era la perifèria de Girona. Així ho recorda Juan José Hernández, que vivia en una caseta just a sobre d'on es va aixecar el grup d´habitatges. «Tot eren camp, horts... hi havia una casa de pagès i es plantaven patates i blat de moro», recorda. Així doncs, tampoc existien carrers asfaltats, de manera que arribar al grup amb vehicle era tota una aventura, especialment si plovia.

Un altre dels primers ocupants va ser el sevillà José Calvo. «Al principi no hi havia llum ni aigua», recorda, «de manera que ens havíem d'il·luminar amb espelmes i anar a buscar l'aigua amb garrafes a la Font de l'Abella». Hi

anaven sobretot als caps de setmana, i per als més petits era tot un esdeveniment. «Gairebé no hi havia cotxes, de manera que hi anàvem a peu. Mentre els grans feien cua per omplir les garrafes, nosaltres jugàvem», recorda Fernández. Per sort, aquesta situació va durar poc temps, i Calvo recorda que l'arribada de la llum i aigua corrent va ser una gran festa.

Com tants altres barris allu nyats del centre, els veïns de Girona per Girona van haver d'alçar la veu per fer sentir les seves reivindicacions. Potser per això, l'associació de veïns del grup va ser una de les primeres que va sorgir a la ciutat: «En aquells moments, l'Ajuntament estava més preocupat pel centre que per les barriades. Llavors es consideraven com guetos on posar la gent de fora i hi havia una certa discriminació», recorda Fernández.
L'associació va promoure la cohesió veïnal a través de diverses activitats, com per exemple classes de català i escriptura conjuntament amb els mestres de l´escola Pericot o la festa major, que era una de les més populars de Girona. S´hi respirava, doncs, un bon ambient que feia el veïnat més acollidor: «Hi havia molt sentiment de comunitat, era un barri de gent treballadora i de seguida t´hi senties bé», diu Maria Teresa Dotes, que hi va viure dos anys.

Amb el pas del temps, la població de Girona per Girona s´ha anat fent gran. En alguns blocs s´hi han posat ascensors, mentre que en altres casos els residents han marxat i han arribat nous ocupants. Tot i això, segueix sense haver-hi problemes de convivència -com a mínim greus- i les reivindicacions continuen: «Estem demanant més freqüència d´autobusos, perquè hi ha molta gent gran que ho necessit», indica Juan José Hernández. El veïnat, doncs, té corda per estona.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/08/mig-segle-girona-girona/818347.html?utm_source=rss